

[Bilgrav-Nielsen.]

om muligt gennemføre besparelser på forsvarsområdet. Jeg er ganske overbevist om, at det forholder sig sådan.

Jeg vil godt indrømme, at der i den forløbne tid under den nuværende forsvarsordning har været et par, skal vi sige tilfælde, hvor vi har følt i det radikale venstre, at man er gået videre, end der egentlig var plads til inden for den gældende forsvarsaftale, men vi har ikke stillet os på bagbenene af den grund. Vi har sagt, at hvis de øvrige partier mente, at de beslutninger, der blev foreslået, var rimelige, så skulle vi ikke stille os hindrende i vejen.

Jeg kan nævne den ekspropriation, man har gennemført for nylig, eller måske ikke engang er færdig med, men som man i hvert fald er i gang med at gennemføre, af 170 ha af Danmarks bedste landbrugsjord ved Antvorskov, en ganske urimelig og ganske overflødig ekspropriation. Det er klart, det har medvirket til, at vi siger: hvad er det nu, man forsøger at gøre under dække af en forsvarsordning?

Det er lige så klart, at den disposition, man traf i maj 1975 om køb af de 58 amerikanske jettfly til forsvaret, også har været en episode, som skærper vores krav om at have et vist styr på, hvad det er for en aftale, der indgås. Dengang tog man også anledning til blandt de partier, som gik ind for dette køb, og i den presse, som støtter disse partier, at tillægge det radikale venstre en holdning, som man ved vi ikke har. Vi mente, grundlaget dengang var for svagt til at træffe den beslutning, man traf. I dag har vi beviset på, at vi fik ret, men der er naturligvis ikke ét dagblad, som tidligere har kritiseret os for vores skeptiske holdning, der indrømmer, at der var grund til at være skeptisk. Man søger endda at give det udseende af, at der faktisk ikke er tale om nogen prisstigning på disse fly, kun 10 pct. I parentes bemærket: det er 240 mill. kr.

Det er den slags ting, der er med til, at vi fra radikal side må sige: vi er parate til, at der fortsat skal være en forsvarsordning, men vi må kræve, at den har en sådan konstruktion, at den ikke forhindrer, at vi, når vi i øvrigt skal gennemføre reduktioner på andre felter, også kan undersøge, om det er muligt at opnå besparelser inden for forsvaret uden at anfægte de styrkemål, som er angivet i forsvarsordningen, og uden at forsvaret dermed bliver bragt i en sådan stand, så det ikke kan fungere sammen med de øvrige NATO-lande. Det er klart

en forudsætning. Der ligger heri en klar begrænsning af, hvor store reduktioner man kan foretage på et forsvar, som har den udformning, det danske har.

I konkret relation til den situation, der nu foreligger med hensyn til drøftelsen af en ny forsvarsordning, skal jeg på det radikale venstres vegne erklære, at vi ikke ser nogen egentlig og naturlig sammenhæng mellem de punkter, der i øvrigt debatteres, og forsvarsordningen. Det er der jo rent faktisk ikke. Men vi accepterer, at regeringen har den opfattelse, at tingene har en vis – om ikke andet, så i hvert fald politisk – sammenhæng, og derfor har vi accepteret, at der føres forhandlinger i en vis sammenhæng. Vi forstår godt ønsket. Vi deltager i de forhandlinger, vi bliver indbudt til, men det står stadig klart, at for os må der være tale om en genforhandlingsklausul, dersom der skal indgås en forsvarsaftale, der rækker ud over augustforligets 2 år. Og jeg vil da mene, at der i de partier, som har den opfattelse, at augustforliget er for svagt – og det er jo de partier, der kræver de højeste udgifter til forsvaret – må være et vist gehør for den idé. Hvis man går ind i en forsvarsordning, som yderligere forringer augustforliget, f. eks. med 270 mill. kr. for at nævne et tal, så må det vel være noget, der gør indtryk. Så må man vel, samtidig med at man forlanger denne forringelse, være parat med et tilbud om at dække denne forringelse ind på anden vis. Ellers er der jo ingen sammenhæng i den kritik, man i øvrigt retter imod det, som man siger, for svage augustforlig.

Jeg håber, man her har indtryk af, at det radikale venstre har den holdning, vi hele tiden har haft omkring denne problemstilling, og jeg skal slutte af med endnu en gang at konstatere, at det nu synes at stå helt klart, at den opfattelse deles af socialdemokratiet.

Kurt Brauer (SF):

Jeg kan egentlig godt lide små møder. Sådan en lille hyggelig forsamling som denne er jo meget bedre egnet til at komme i samtale med hinanden, end når der rigtig er medlemmer i folketingssalen, som forstyrrer ved deres høj-røstede samtale. Desuden er det jo også sådan, at på små møder kan man i langt højere grad fordybe sig i detaljerne og måske nå ind til noget væsentligt. Så lad os nu håbe, at det lykkes her i dagens løb.

Foreløbig er der ikke mange tegn til det, det